

Sygn. akt I NKRS 140/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Redzik

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z odwołania M. J. M.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 21 września 2021 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu
na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K.,
ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 131,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 26 stycznia 2022 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Uchwałą nr [...] z 21 września 2021 r., Krajowa Rada Sądownictwa (dalej
także: KRS lub Rada), na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r.
o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269, dalej: u.KRS) postanowiła
nie przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie

M. J. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 131.

W uzasadnieniu Rada wskazała, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2021 r. pod poz. 131, zgłosiła się jedna kandydatka M. J. M. – sędzia Sądu Rejonowego w K..

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady, Przewodniczący Rady wyznaczył zespół, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b u.KRS.

Na posiedzeniu w dniu 20 września 2021 r. zespół, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydaturę, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu na M. J. M. oddali 3 głosy „za” nie oddając głosów „przeciw” ani „wstrzymujących się”. W wyniku powyższego głosowania zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie na wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K. - M. J. M.. W ocenie zespołu wniosek ten jest w pełni uzasadniony treścią załączonej oceny kwalifikacyjnej oraz informacjami dotyczącymi posiadanego przez kandydatkę doświadczenia zawodowego.

W uzasadnieniu stanowiska zespół podkreślił między innymi, że za rekomendacją kandydatki przemawiały (ocenione łącznie): bogate i wieloletnie doświadczenie zawodowe, w tym wieloletnie doświadczenie orzecznicze oraz szeroka wiedza prawnicza. Jej kwalifikacje do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego zostały ocenione wysoko w sporządzonej na użytek postępowania nominacyjnego ocenie kwalifikacji.

Rada stwierdziła, że kandydatka spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 63 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072). Rada wskazała, że dokonując oceny kandydatki, kierowała się także kryteriami, wymienionymi w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, w tym:

oceną kwalifikacyjną, doświadczeniem zawodowym kandydatki, opiniami przełożonych, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego.

Rada, po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, nie podzieliła stanowiska zespołu i uznała, że Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nie zostanie przedstawiony wniosek o powołanie M. J. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w K..

Rada przedstawiła charakterystykę kandydatki. M. J. M. urodziła się w [...] r. w B.. W 2005 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...] w K. z oceną bardzo dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu etatowej aplikacji sądowej, we wrześniu 2008 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem bardzo dobrym. Od 1 lutego do 30 kwietnia 2009 r. była zatrudniona w Sądzie Okręgowym w K. na stanowisku asystenta sędziego, natomiast od 1 maja 2009 r. – w Sądzie Rejonowym w S. na stanowisku referendarza sądowego. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dniem 11 lipca 2012 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w K.. Orzekła w VII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pełnym obciążeniu, a od 27 lipca 2020 r. – przy obciążeniu 50% wpływających spraw we wszystkich kategoriach. Od 1 października 2018 r. pełniła funkcję zastępcy Przewodniczącego VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, a od 27 lipca 2020 r. pełni funkcję Przewodniczącej tego Wydziału. W dniach: 9 lipca i 1 grudnia 2015 r., 12 lutego, 1 lipca, 16 września i 16 grudnia 2016 r., 10 marca i 3 listopada 2017 r. była delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w K., w którym orzekła w sprawach odwoławczych z zakresu prawa pracy. Pogłębia swoją wiedzę, biorąc udział w konferencjach oraz licznych szkoleniach zawodowych, organizowanych m.in. przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Ocenę kwalifikacji kandydatki sporządził A. K. sędzia wizytator ds. pracy i ubezpieczeń społecznych Sądu Okręgowego w K., który uznał, że wyniki przedstawionej oceny pozwalają na stwierdzenie, że M. J. M. jest bardzo dobrze przygotowana do powołania na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w K.. Duże umiejętności zostały dostrzeżone w sądzie okręgowym, o czym świadczą delegacje do orzekania w sprawach odwoławczych. Kandydatka wykazała się dużym doświadczeniem orzecznictwem, bardzo dobrą wydajnością i jakością pracy oraz

stabilnym orzecznictwem. Jakość wykonywanej pracy wskazuje na duże zaangażowanie, sumienność, szybkie i rzetelne wykonywanie obowiązków. Cechuje ją wysoka kultura osobista. Podkreślenia wymaga niewielka liczba uchylonych orzeczeń w stosunku do wywiedzionych i rozpoznanych apelacji. Okoliczność ta dowodzi procedowania na wysokim poziomie, znacznej staranności w gromadzeniu materiału dowodowego oraz potwierdza celowość podejmowanych w sprawach czynności. Uchylone wyroki nie zmieniają więc ostatecznej wysoce pozytywnej oceny jakości orzecznictwa opiniowanej, która wykazała się bardzo dobrą jakością orzecznictwa. W okresie objętym oceną sporządziła ogółem 295 pisemnych uzasadnień wyroków, z czego 252 w terminie ustawowym, a 43 z przekroczeniem terminu. Wszystkie opóźnienia były usprawiedliwione. Sporządzone uzasadnienia orzeczeń cechuje wysoki poziom merytoryczny. Ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jest pełna. Argumentacja prawna, formułowana na rzecz wykazania zasadności rozstrzygnięcia, jest przedstawiona w sposób logiczny, rzeczowy i przekonujący. Mając na względzie wyniki przedstawionej oceny, sędzia wizytator z pełnym przekonaniem stwierdził, że sędzia M. J. M. posiada odpowiednie i bardzo wysokie kwalifikacje zawodowe i osobowościowe do pełnienia urzędu sędziego Sądu Okręgowego w K..

Rada wskazała, że dokonując oceny kandydatki kierowała się dwoma kryteriami: oceną kwalifikacyjną oraz doświadczeniem zawodowym kandydatki. Rada stwierdziła, że M. J. M. posiada doświadczenie orzecznicze, zdobyte w trakcie pełnienia urzędu na stanowisku asystenta sędziego, referendarza sądowego, sędziego sądu rejonowego oraz podczas orzekania w ramach delegacji w Sądzie Okręgowym w K.. Praca kandydatki została oceniona pozytywnie w sporządzonej w ramach niniejszej procedury konkursowej ocenie kwalifikacji. Rada stwierdziła, że M. J. M. spełnia formalne kryteria wyboru dla osób ubiegających się o stanowisko sędziego sądu okręgowego. Jednocześnie Rada uznała, że nie przedstawi kandydatki z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w K.. Rada podkreśliła, że wprawdzie M. J. M. została rekomendowana przez zespół, ale to Rada decyduje o wyborze kandydata a w tym wypadku Rada oceniła kwalifikacje merytoryczne i doświadczenie zawodowe kandydatki jako niewypełniające w najwyższym stopniu wszystkich – ocenianych

łącznie – kryteriów w niniejszym konkursie, co jednak nie wyklucza szans sędzi M. J. M. w kolejnych postępowaniach nominacyjnych.

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w K.. Kolegium Sądu Okręgowego w K. na posiedzeniu w dniu 14 czerwca 2021 r. zaopiniowało pozytywnie M. J. M., oddając 18 głosów „za”, przy 5 głosach „wstrzymujących się” i 1 głosie „nieważnym” – siła poparcia kandydatki – 91 punktów na 144 punkty możliwe do uzyskania.

Reasumując, w ocenie Rady kandydatka M. J. M., nie negując jej osiągnięć zawodowych, została uznana za nieadekwatną do przedstawienia z wnioskiem o powołanie. Rada podkreśliła, że w wyniku kolegialnie podejmowanej uchwały, zapadłej w ramach konstytucyjnie określonych kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa, kandydatka nie uzyskała wystarczającego poparcia. Rozpatrywane łącznie wszystkie okoliczności zadecydowały o uznaniu M. J. M. za kandydatkę bardzo dobrą i pomimo, że spełnia ona wszystkie kryteria powołania na stanowisko sędziego sądu okręgowego, to nie spełnia w niniejszym postępowaniu nominacyjnym kryteriów wyboru w stopniu uzasadniającym przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie.

Powyższe okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 21 września 2021 r. na kandydaturę M. J. M. oddano 7 głosów „za” oraz 3 głosy „przeciw”, przy 7 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 17 osób), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

M. J. M. (dalej: Odwołująca się), na podstawie art. 398¹ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 1 i 3 u.KRS, zaskarżyła powyższą uchwałę KRS w całości, zarzucając:

- naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj. brak dokonania oceny jej kandydatury na podstawie przejrzystych kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, zasadom równego traktowania oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, które to naruszenie ma wpływ na wynik postępowania;

- naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS, poprzez podjęcie zaskarżonej uchwały bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia

wszystkich okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania dokumentacji sprawy udostępnionej Krajowej Radzie Sądownictwa oraz dokonanie tej oceny w sposób dowolny oraz niezgodnie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem długoletniego doświadczenia zawodowego, stałego podnoszenia kwalifikacji, posiadanego poparcia środowiska sędziowskiego i rzetelnej oceny kwalifikacyjnej przeprowadzonej przez sędziego wizytatora;

- naruszenie art. 7 Konstytucji RP i art. 42 ust. 1 u.KRS, poprzez niewypełnienie granic uznania w uchwale podjętej przez Krajową Radę Sądownictwa, które polegało na rezygnacji z powołania mnie jako jedynej kandydatki na wolne stanowisko sędziowskie przy spełnieniu wszystkich kryteriów wymaganych przepisami prawa, bogatego i wieloletniego doświadczenia zawodowego, w tym wieloletniego doświadczenia orzeczniczego, szerokiej wiedzy prawniczej oraz wysokiej oceny kwalifikacyjnej przeprowadzonej przez sędziego wizytatora, bez wskazania w uzasadnieniu uchwały jakichkolwiek okoliczności przemawiających za podjęciem decyzji negatywnej, co sprawia, że uchwała nie została należycie uzasadniona.

Odwołująca się wniosła o uchylenie zaskarżonej Uchwały i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 u.KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Stosownie do art. 44 ust. 3 u.KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem art. 87¹ k.p.c. Zgodnie natomiast z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje odwołanie w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Podstawą odwołania nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 27 marca 2019 r., I NO 59/18; z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada

2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14). Stosownie zaś do treści art. 44 ust. 1 zd. pierwsze u.KRS odwołanie można wnieść z powodu sprzeczności uchwały z prawem, a zatem zarówno z prawem materialnym, jak i z przepisami postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 15 stycznia 2019 r., I NO 1/18; z 8 listopada 2017 r., III KRS 29/17; z 8 października 2014 r., III KRS 45/14).

Odwołująca się zarzuciła w pierwszej kolejności naruszenie art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji jest przede wszystkim formalny aspekt dostępu do służby, a więc związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji czy też wiarygodności danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach tego postępowania. Celem art. 60 Konstytucji jest zapewnienie równości szans dla osób podejmujących starania o pełnienie funkcji w służbie publicznej; realizacja art. 60 Konstytucji z jednej strony wymaga od ustawodawcy ustanowienia regulacji materialnoprawnych, określających przejrzyste kryteria selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, a z drugiej strony nakazuje stworzenie odpowiednich gwarancji proceduralnych, zapewniających weryfikowalność decyzji w sprawie naboru do służby. Brak odpowiednich procedur kontrolnych i odwoławczych stanowić może istotną przeszkodę w stosowaniu przyjętych reguł, a tym samym naruszać będzie konstytucyjny wymóg traktowania starających się o dostęp do służby na jednakowych zasadach (zob. wyroki TK: z 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63; z 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007, nr 10, poz. 130; z 8 kwietnia 2002 r., SK 18/01, OTK-A 2002, nr 2, poz. 16; z 14 grudnia 1999 r., SK 14/98, OTK ZU 1999, nr 7, poz. 163; z 9 czerwca 1998 r., K 28/97, OTK ZU 1998, nr 4, poz. 50).

Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, winna obejmować kontrolę postępowania przed Radą pod względem jego zgodności z prawem, a więc musi być ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydatury bądź kandydatów i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego

kandydata takim wnioskiem. Artykuł 32 ust. 1 Konstytucji statuuje z kolei zasadę równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakazuje dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Dlatego kontrola sądowa postępowania przed Radą w zakresie jej zgodności z tym przepisem powinna sprowadzać się do oceny, czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazuje się, że sprawowana przezeń kontrola obejmuje w szczególności ocenę tego, czy KRS w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 10 października 2019 r., I NO 142/19; 9 maja 2019 r., I NO 35/19; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17; 6 października 2015 r., III KRS 50/15).

W dalszej kolejności Odwołująca się zarzuciła naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 33 ust. 1 i 2 u.KRS. W sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie przygotowanej dokumentacji obejmującej m.in.: wykształcenie i doświadczenie zawodowe, ocenę kwalifikacji (art. 33 ust. 1 u.KRS). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (m.in. wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; z 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; z 2 lutego 2021 r., I NKRS 10/21, z 2 lutego 2021 r., I NKRS 21/21). Swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nie jest nieograniczona, gdyż wybór kandydatów nie może pomijać zgromadzonej w sprawie dokumentacji (zob. wyroki Sądu Najwyższego; z 20 listopada 2019 r., I NO 19/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21). Pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności może stanowić naruszenie art. 33 ust. 1 u.KRS skutkujące uwzględnieniem wniesionego odwołania

i uchyleniem zaskarżonej uchwały (wyroki Sądu Najwyższego: z 6 lutego 2019 r., I NO 21/18; z 26 maja 2021 r., I NKRS 41/21).

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że Rada dokonała oceny kandydatury Odwołującej się w sposób dowolny. Wprawdzie z uzasadnienia uchwały wynika, że Rada zapoznała się ze wszystkimi materiałami w sprawie oraz ustaliła kryteria, którymi teoretycznie kierowała się, podejmując uchwałę. Powyższe jednak nie koreluje z podjętą przez Radę uchwałą, która stoi w sprzeczności z dokumentami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności z opinią kwalifikacyjną o kandydatce, a której Rada w żaden sposób nie zakwestionowała, czy też rekomendacją zespołu. Sposób zastosowania przez Radę kryteriów, wskazanych jako kryteria podjęcia uchwały budzi uzasadnione wątpliwości i jednoznacznie wskazuje na sprzeczność zaskarżonej uchwały z prawem.

Odwołująca się zarzucała także naruszenie art. 7 Konstytucji RP i art. 42 ust. 1 u.KRS. Zgodnie z art. 42 ust. 1 u.KRS uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Wprawdzie wymagania dotyczące treści uzasadnienia nie zostały określone przez ustawodawcę, były natomiast przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że uzasadnienie ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Ma również na celu wykazanie, że Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów kierowała się przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi (wyroki Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21, z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Krajowa Rada Sądownictwa uzasadniając treść podjętej uchwały ma obowiązek wyjaśnienia, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Rada ma też obowiązek uzasadnienia, dlaczego dany kandydat nie uzyskał rekomendacji (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 9/19; z 27 marca 2019 r., I NO 5/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21). Jeżeli w toku postępowania nominacyjnego Rada nie zastosowała jednolitych

kryteriów wyboru kandydatów lub dopuściła się innego naruszenia prawa, uchwała winna być uchylona, jako podjęto ją z naruszeniem prawa.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że z treści uzasadnienia uchwały nie wynika, dlaczego kandydatura Odwołującej się została odrzucona. Odwołująca się spełnia wszystkie ustawowe kryteria kandydata na urząd sędziego sądy okręgowego, uzyskała bardzo dobrą opinię kwalifikacyjną oraz poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w K.. Rada nie zakwestionowała bogatego doświadczenia zawodowego kandydatki ani jej wysokich kwalifikacji, podnoszonych przez udział w szkoleniach i konferencjach. Z treści uzasadnienia uchwały wynika jednoznacznie, że Rada nie dokonała oceny kandydatury Odwołującej się na podstawie wskazanych kryteriów, skoro powzięła decyzję sprzeczną ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami. Z treści uzasadnienia uchwały nie sposób wywieść motywów decyzji Rady, pozbawiona jest ona jakiegokolwiek odniesienia do wskazanych uprzednio kryteriów wyboru, ani tym bardziej zgromadzonych w sprawie materiałów, w szczególności doświadczenia zawodowego Odwołującej się, w sytuacji gdy przedmiotem tej konkretnej procedury konkursowej było stanowisko sędziego sądu okręgowego dedykowane do pionu pracy i ubezpieczeń społecznych w Sądzie Okręgowym w K., w której Odwołująca się wykazała wieloletnie doświadczenie, także na stanowiskach funkcyjnych, delegacje i bardzo dobrą opinię kwalifikacyjną. Ogólnikowe stwierdzenie, że „Rada oceniła kwalifikacje merytoryczne i doświadczenie zawodowe kandydatki jako niewypełniające w najwyższym stopniu wszystkich – ocenianych łącznie – kryteriów w niniejszym konkursie”, niepoparte żadnymi argumentami, nie może zostać uznane za spełniające wymogi należytego uzasadnienia decyzji, ani tym bardziej nie może stanowić podstawy uznania przez Sąd Najwyższy zaskarżonej decyzji Rady za zgodną z wymogami określonymi tak w Konstytucji RP jak i w u.KRS.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 u.KRS orzeczono jak w sentencji.